

בבית המשפט העליון

רע"א 6187/22

לפני: כבוד השופט י' עמית

המבקש: פלוני

נגד

המשיבות: 1. פלונית
2. פלונית

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה מיום 26.6.2022 בע"א 18698-11-21 שניתנה על-ידי כבוד השופטים: ר' שפירא – נשיא, ב' טאובר – סג"נ, ות' נאות-פרי

בשם המבקש: עו"ד ענבל כספי

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטים ר' שפירא, ב' טאובר ו-ת' נאות פרי) בע"א 18698-11-21 מיום 26.6.2022, שבמסגרתו התקבל באופן חלקי ערעור המשיבות על פסק דינו של בית משפט השלום בחיפה (כב' השופט ש' בנג'ו) בת.א 26606-09-17 מיום 15.7.2021.

רקע עובדתי והליכים קודמים

1. המבקש והמשיבה 1 היו בני זוג במשך 20 שנה, במחצית מהזמן כזוג נשוי, והמשיבה 2 היא בתם המשותפת. בתמצית, ביום 12.12.2016 הורשע המבקש על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בגין עבירה לפי סעיף 5 בצירוף סעיפים 2(1), 2(3) ו-2(10) לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (להלן: חוק הגנת הפרטיות). על פי עובדות כתב האישום המתוקן, המבקש והמשיבה 1 התגוררו יחד עם בתם בדירתם המשותפת, עד שבסמוך לחודש מאי 2013 נפרדו, והמבקש עזב את הדירה. ביום ה-15.5.2013, המבקש התקין בדירה שלוש מצלמות נסתרות באמצעות טכנאי שאת שירותיו שכר. המצלמות הותקנו בסלון, בחדר השינה של בת הזוג ובחדר שינה נוסף וחוברו למכשיר שהקליט את הצילומים ואפשר למבקש לצפות בהן ב"שידור חי". כך תיעד המבקש בחשאי את המשיבות במשך 24 שעות ביממה במהלך חודש וחצי, ללא ידיעתן או הסכמתן. בהמשך,

המבקש צילם באמצעות טלפון הנייד שלו קטעים מהסרטונים שבהם המשיבה 1 מצויה בחדר השינה שלו עם גבר עמו ניהלה קשר במצבים אינטימיים (להלן: פלוני).

ביום 23.8.2013, במהלך מפגש אקראי בין המבקש והמשיבות, טען המבקש בפניי בתו, שהייתה בת 15 באירועים המתוארים, כי ברשותו סרטונים ותמונות שבהם אמה, ההמשיבה 1, נמצאת במצבים אינטימיים עם גברים אחרים, ואף הציג לה צילום ששמר בטלפון הנייד להוכחת דבריו. לאחר חילופי דברים בין השניים, המבקש שאל את בתו אם היא רוצה לראות תמונות "יותר יפות", והוסיף כי "כשתהיי גדולה אבא יראה לך תמונות יותר יפות". עוד המבקש יצר קשר עם אשתו של פלוני, וביום 13.8.2013 נפגש עימה והציג בפניה מספר תצלומים שבהם המשיבה 1 ופלוני נראים במצבים אינטימיים.

2. ביום 22.5.2017, בית משפט השלום גזר את עונשו של המבקש (ת"פ 8810-06-15, כב' השופט ש' בנג'ור) והטיל עליו 3 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים, התחייבות להימנע למשך 3 שנים מביצוע העבירה שבה הורשע בגובה של 10,000 ₪, ופיצוי כספי בסך 3,000 ₪ לכל אחת מהמשיבות.

ביני לביני, בני הזוג ניהלו הליכי גירושין ובמסגרתם ערכו הסכם פשרה, שקיבל תוקף של פסק דין על ידי בית הדין הרבני ביום 16.8.2016, ולפיו לא יהיו לצדדים תביעות אחד כנגד השנייה (להלן: הסכם הפשרה).

3. ביום 11.9.2017, הגישו המשיבות לבית משפט השלום תביעה כספית נגדרת להרשעת המבקש בפלילים. לאחר שהתרשם מהעדויות ומהראיות שהובאו בפניו, בית המשפט קבע, בין היתר, כי הואיל ועסקינן בתביעה הנגזרת מההליך הפלילי שבמסגרתו הודה והורשע המבקש, אין חולק באשר לאחריותו בנוזיקין; וכי הסכם הפשרה אינו יוצר מחסום דיוני כגון מעשה בית דין או השתק לפי דיני החוזים, שכן במועד עריכתו לא התגבשה עילת תביעה, וכן מאחר שההסכם הסדיר אך את העניינים הרכושיים בקשר הנישואין.

באשר לנזק הנפשי הנטען על ידי המשיבות, נקבע, בין היתר, כי חוות הדעת ועדותה של הפסיכיאטרית המומחית מטעמן לא עמדה ברף ההוכחה הנדרש לביסוס נכות צמיתה בתחום הנפשי כתוצאה ממעשי המבקש; כי המשיבה 1 הינה מטופלת פסיכיאטרית מזה כ-30 שנה, בעלת נכות בשיעור של 30% המקבלת קצבת נכות מהמוסד לביטוח לאומי, זאת עובר למקרה דנן; כי המשיבה 2 סבלה אף היא מחרדות שונות עוד מגיל 12, ולא הוגשה כל ראיה אובייקטיבית-ממשית לטיפול רפואי התומך בגרסתה כי מצבה הנטען דהיום נובע מהאירועים המתוארים; כי אין ליתן משקל של ממש לעדויות

הנוספות שהובאו מטעם המשיבות, שכן הן מעוגנות בשברי דברים ולא מבוססות דיין. עוד נקבע כי לא הוכח קשר סיבתי בין הפסקת עבודתה של המשיבה 1 ובין מעשי המבקש, וכי לא הובאו ראיות להוכחת הוצאות וטיפולים רפואיים בגין המקרה. באשר לפיצוי בגין כאב וסבל נקבע כי עליו לעלות בקנה אחד עם חומרת הפגיעה בפרטיות, וכי בענייננו חשיפת התוכן הפוגע הייתה נקודתית ומצומצמת, ועל כן הפיצוי לשתי המשיבות הועמד על 15,000 ₪, ממנו נוכה הפיצוי בהליך הפלילי בסך 6,000 ₪.

4. על פסק דין זה הגישו המשיבות ערעור לבית המשפט המחוזי. בית המשפט קיבל את הערעור בחלקו וקבע, בין היתר, כי הסכם הפשרה בין הצדדים אינו מונע מהמשיבות להגיש תביעה נגררת להרשעה בפלילים, שכן ההסכם הסדיר את העניינים הרכושיים בין בני הזוג, ועילת התביעה התגבשה לאחר חתימתו; כי לנוכח ההלכה ולפיה ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בקביעת הערכאה המבררת לגבי דחיית ממצאיה של חוות דעת מומחה, אין מקום לשנות מהקביעה ולפיה המומחית לא עמדה ברף ההוכחה הנדרש; ואף אין להתערב בקביעותיו באשר להפסדי ההשתכרות של המשיבה 1 והוצאות הטיפולים הרפואיים של המשיבות, שכן בית משפט השלום התרשם ישירות מהעדים והראיות שהוצגו בפניו והכריע על בסיסן.

עם זאת, באשר לנזק הלא ממוני, נקבע כי בית משפט השלום סטה באופן חריג מהפיצוי הראוי, דבר המחייב את התערבותו. בהיבט העקרוני, בית המשפט עמד על חומרת הפגיעה בזכות לפרטיות ועל החשיבות המוקנית לה בדין הישראלי. בהיבט הפרטני, נקבע כי ניתן ללמוד על חומרת הפגיעה בזכותן של המשיבות מעדויותיהן, שתיארו את הטלטלה שאחזה בהן כשגילו על אודות מעשי המבקש. עוד נקבע כי נזק לא ממוני כמעט ואינו דורש הוכחה; וכי על אף שהתביעה דנן הוגשה מכוח פקודת הנזיקין, לפי סעיף 29א(ב)(1) לחוק הגנת הפרטיות וסעיף 6(ב) לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998 (להלן: החוק למניעת הטרדה מינית) ניתן לפסוק למי שפרטיותו נפגעה פיצוי בסך של 50,000 ₪ ופיצוי בסך 120,000 ₪, בהתאמה, ללא הוכחת נזק. מכאן נלמד שכוונת המחוקק הייתה להחמיר עם פגיעות מהסוג האמור, ולאפשר פיצוי משמעותי אף ללא הוכחת נזק. על כן, נקבע כי חלף הפיצוי שעליו הורה בית משפט השלום, הפיצוי בגין הנזק הלא ממוני יעמוד על 25,000 ₪ לכל אחת מהמשיבות, בניכוי הפיצוי ששולם במסגרת ההליך הפלילי.

על פסק דין זה נסבה בקשת רשות הערעור שלפניי.

5. בבקשה נטען, בין היתר, כי שגה בית המשפט המחוזי עת שהתערב בגובה הפיצוי בגין ראש הנזק של כאב וסבל, שעה שמדובר ברכיב מובהק המסור לשיקול דעת הערכאה המבררת שהתרשמה באופן ישיר מהעדויות והראיות; כי הפיצוי שנפסק לטובת המשיבות מהווה פיצוי מוגבר המעצים שלא בצדק את התנהגותו המזיקה של המבקש; כי שגה בית המשפט בקובעו כי נזק לא ממוני אינו דורש הוכחה, אלא עליו לבחון כל מקרה לפי נסיבותיו-שלו ולפסוק את הפיצוי בהתאמה; כי מבלי להקל ראש בפגיעה, מהראיות והעדויות עולה שזמן קצר לאחר מעשי המבקש, סבלן וכאבן של המשיבות הפסיק ללוות אותן; וכי בית משפט קמא חרג מסמכותו עת שהתבסס על הפיצויים הקבועים בחוק הגנת הפרטיות ובחוק למניעת הטרדה מינית, שכן הסעד שנתבקש בתביעה הינו לפי פקודת הנזיקין.

דיון והכרעה

6. לאחר שעיינתי בבקשה ובפסקי הדין של בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי, מצאתי כי דין הבקשה להידחות מכוח תקנה 148א לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018, אף מבלי להידרש לתגובת המשיבות.

מדובר בבקשה ב"גלגול שלישי" ועיון בטענות המבקש מעלה כי אין הן מעלות כל שאלה עקרונית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים, וכי מתן רשות ערעור אינו דרוש לשם מניעת עיוות דין.

ההלכות לגבי "גלגול שלישי" אמורות להיות בידיעתם של עורכי הדין. הפכתי והפכתי בבקשה והתקשיתי להבין על מה ולמה סבור המבקש כי עניינו ראוי להעסיק את בית המשפט העליון. לשיטתו של המבקש, הסוגייה המשפטית העקרונית בענייננו היא "מידת מעורבותו של בית המשפט כערכאת ערעור ושינוי ממצאים שבעובדה אשר נקבעו על ידי הערכאה הדיונית בהסתמך על התרשמותה הישירה מן העדים וממכלול הראיות". אין מדובר כלל בסוגייה עקרונית, אך במקרה דנן, התמיהה גוברת מאחר שבית המשפט המחוזי לא התערב בממצא עובדתי כלשהו, והותיר על כנה את קביעות בית משפט השלום, אשר דחה את חוות הדעת בתחום הנפשי שהגישו המשיבות מטעמן (המבקש לא הגיש חוות דעת נגדית). כתוצאה מכך, הלכה למעשה, דחה בית משפט השלום את עיקר תביעתן של המשיבות. בית המשפט המחוזי התערב אך בנזק הלא ממוני שמסור ממילא לשיקול דעת בית המשפט, והתערבותו זו אף נעשתה על הצד הנמוך, בשל הריסון שנטל על עצמו כערכאת ערעור.

מכאן, שחסד נעשה עם המבקש, וטוב היה לבקשה זו משלא הוגשה.

7. למעלה מן הצורך, ומשהטריח המבקש את בית משפט זה שלא לצורך, אוסיף מילים מספר לעיצומם של דברים.

דומה שאין צורך להרחיב במילים באשר לפגיעה בפרטיותן של המשיבות בעקבות מעשיו של המבקש. המבקש עקב ובלש אחר המשיבות, 24 שעות ביממה, למשך חודש וחצי, כשהן מצויות במקום מבטחן – דירת המגורים שלהן. המבקש לא הסתפק בצפייה ב"שידור חי" בפעולותיהן של המשיבות, אלא הקליט את הצילומים, העביר את חלקם לטלפון הנייד שלו, ואף הציגם לאחרים. כפי שציין בית המשפט המחוזי, ובצדק, לא יכול להיות ספק באשר לתחושותיהן הקשות של המשיבות כאשר גילו על המעשים, ברי כי המשיבות חשו מצוקה, מבוכה, בושה, כעס ועגמת נפש. בהקשר זה, אף צדק בית משפט קמא בהפנתו לדברי חקיקה העוסקים בפגיעה בפרטיות ומאפשרים קבלת פיצויים משמעותיים בהרבה מאלו שנפסקו על ידי בית משפט השלום, ללמדנו על חומרת הדברים והשלכותיהם.

הליכי גירושין אינם "כרטיס ירוק" לפריצת גבולות ולחציית גבולות. מעשיו של המבקש אינם רק עבירה על החוק אלא גם מעשי כיעור הראויים לכל גנאי. המבקש חדר ברגל גסה לדלת אמותיהן של בתו זוגו לשעבר ושל בתו, ואף מהצבת מצלמות בחדר השינה ומהצגת התמונות בפני צד שלישי לא משך ידו. בנסיבות חמורות אלה, ברי כי פיצוי בסדר הגודל שנפסק על ידי בית משפט השלום דרש התערבות של בית המשפט המחוזי, שכאמור, כערכאת ערעור לא מיצה כלל את גובה הפיצוי שראוי היה להטיל על המבקש מלכתחילה.

8. אשר על כן, הבקשה נדחית. המבקש ישא בהוצאות לטובת אוצר המדינה בסך 4,000 ₪.

ניתנה היום, כ"ה באלול התשפ"ב (21.9.2022).

ש ו פ ט